

at det er os ligegyldigt, hvem der tager os — det er ogsaa en Slags Neutralitet —, men det skulde være en Neutralitet, der var virkelig Neutralitet, saa at man over for alle de Magter, som ere om os, erklærede: Vi ville hævde vor Selvstændighed og være Venner med enhver af Eder, men ikke tillade nogen af Eder at benytte vort Territorium til sit Formaal. Saaledes stillede Venstre sig.

Paa det Tidspunkt, da vi sad i Fællesudvalget, kunde det ikke lykkes at gennemføre dette Standpunkt. Da vi kom saa vidt, at vi fik et Venstreministerium her i Danmark, mente vi, at Tiden var inde, og det viste sig ogsaa, at den var inde. Konseilspræsident Deuntzer fremsatte Forslag om Kommissionen, og det blev gennemført med Enstemmighed. Forudsætningen var, at denne Kommission skulde være frit stillet, skulde have Lejlighed til at foretage alle de Undersøgelser, som den mente, det var rigtigt at foretage eller foranstalte for at stille Sagen i klar Belysning, og at Kommissionen skulde udrede en Forsvarsplan, som var grundet paa Neutralitet. Derom vare alle Parter enige. Her var den Gang ingen, der talte om Handlefrihed i den Betydning, vi tidligere havde hørt Tale om. Nu siger Højre, ja, men der er saa mange Venstremænd, der gaa omkring og tale om, at de ere Modstandere af Københavns Befæstning, der er saa mange Venstremænd, der tale akkurat som de have talt tidligere. Ja, men gør de Herrer ikke ogsaa det? Er der nogen som helst, der har Krav paa at nogen skulde tale anderledes end tidligere, saa længe der ikke foreligger noget fra Kommissionen, saa længe Sagen ikke er udredet, som Forudsætningen var? Det er en besynderlig Indvending mod Venstremænd, at de ikke maa udtale sig, som de have gjort tidligere. Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) sagde nogle Ord, jeg vil citere, for det er i og for sig rigtige og forstandige Ord. Det ærede Medlem sagde: „Det stemmer bedst med Mænds Ærlighed og Sandhed, naar de stilles overfor Grunde, som de ikke tidligere have kendt, og naar de i øvrigt se hen paa den Udvikling, som er foregaaet, og som sandelig ikke kan føre til, at Danmark skulde være det eneste Land i Europa, som kunde opgive at værne om sin Neutralitet, da at se paa denne Sag paa en anden Maade og tage Konsekvenserne deraf. Det er, tror jeg, en Betragtning, som er ret almindelig.“ Det

sagde det ærede Medlem, og det har det ærede Medlem jo Ret i, men her foreligger jo ikke ny Grunde. Her foreligger ikke Grunde, man ikke tidligere har kendt; saadanne kunne heller ikke komme til at foreligge, inden vi en Gang faa den Udredning, som vi trænge til. Hvornaar Kommissionen bliver færdig, ved jeg ikke, og det er der vel ingen her i Tinget, som ved, undtagen maaske de, som ere Medlemmer af Kommissionen — om de overhovedet vide det, skal jeg ikke i øvrigt udtale mig om. Naar et Medlem — jeg husker ikke hvem — har sagt, at jeg skulde have udtalt Ønske om, at Kommissionen vilde forhale sine Arbejder, eller lignende, maa jeg dertil svare, at dette ikke er Tilfældet. Jeg har paa et Tidspunkt — jeg tror, det var, da Kommissionen blev nedsat — overfor et Ønske, som da blev fremsat, om at Kommissionen hurtigt skulde gøre sig færdig, sagt, at for mig gjaldt det ikke om, at den blev hurtig færdig, men om, at den blev godt færdig. Det gælder det om endnu, thi det er klart, at det vil være lettere at gennemføre en forstandig og forsvarlig Ordning af denne Sag, naar der foreligger et veludarbejdet Forslag fra Kommissionen. Jeg ønsker, at et saadant Forslag maa komme til at foreligge, og det vil da være Ministeriets Agt at arbejde paa Grundlag deraf. Jeg kan selvfølgelig ikke paa Forhaand binde mig til et Forslag, jeg ikke kender, men jeg gaar ud fra, at naar vore Medlemmer af Kommissionen have haft Lejlighed til at se alle Oplysninger, have haft Lejlighed til at arbejde med Sagen, og de komme med Forslag, som enten vinder hele Kommissionen eller en ganske overvejende Del deraf, saa er det noget, der kan være Grundlag for Ministeriets Arbejde. Men skulde der ikke komme til at foreligge noget saadant, mener jeg, at Ministeriet desuagtet har en Pligt til at fremsætte Forslag, positive Forslag, saaledes at Sagen kan komme til at ligge for til en virkelig Afgørelse paa Rigsdagen. Og det Forslag, som Ministeriet til sin Tid gør til sit, skal ikke gennemføres bag om Vælgerne eller ad Snigveje. Det Forslag, som Ministeriet saa ønsker, at der skal finde Overenskomst Sted mellem Tingene om, det skal ogsaa være Vælgernes Forslag, saaledes at de ere med deri, thi først da faar man en fornuftig Overenskomst i Stand. Jeg mener, at det er nødvendigt; thi der er gaaet saa meget forud i denne Sag, der ikke har været af det gode, og som har medvirket til at